LCR
internacional

demà

unim nos i demà la Internacional serà el gènere humà

No. 37 CATALUNYA 1 de FEBRER.
LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA (IV Internacional)

PREU 5 ptes.

LES NOSTRES CANDIDATURES

(Pàg. 4)

VÈNCER LA U.C.D.

DECLARACIÓ DEL COMITÈ NACIONAL DE CATALUNYA

a decisió del govern de la UCD e el calendari electoral ha estat edida pel decret-llei sobre els ts salarials. Aquest fet no és casual: Suárez pretèn una siva contra el moviment obrer el posi en condicions d'una vic- electoral per la dreta. El nou çament de les eleccions munici- suposa també una maniobra en nateix sentit: el manteniment ajuntaments franquistes, sota el trol directe d'en Martin Villa stitueix un arma en mans de la) per asegurar-se el control so- els resultats de les legislatives. donces està planificat per que la a pugui resoldre al seu favor el e electoral després de la migrada vació de la Constitució en el re- ndum del passat 6 de desembre. Davant tots aquests fets, el Co- Nacional de Catalunya de la a Comunista Revolucionària vol públics els següents punts:

La crisi econòmica que avui el pais es responsabilitat exclusi- de la burgesia. La clase obrera, treballadors i treballadores no n res a veure amb l'augment iginós de l'atur, de la manca de all per les dones i els joves i, ys encara, amb l'íncrement es- dalós dels preus i de l'inflació. Es l'explotació capitalista, la seva voluntat d'acumulació mitjançant un desenvolupament econòmic irracional i antipopular la culpable d'aquesta situació. Desgraciadament algunes forces obreres es neguen a combatir realment contra aquest estat de coses i es situen al costat de les preteses "solucions" de la burgesia a la seva crisi. La signatura dels "Pactes de la Moncloa" va ser l'exemple més frapant d'això: a canvi de la promessa d'unes contrapartides inexistents, les direccions del PCE i del PSOE van acceptar la limitació salarial i els retalls a la llibertat sindical que aquests Pactes comportaven. Avui l'experiència del moviment obrer ha fet impossible uns nous Pactes a l'estil de la Moncloa i el gover ha hagut d'establir nous topalls per la via del decret-llei. Però les direccions de CC.OO. i d'UGT s'han apressat a declarar que no volen cap mobilització de conjunt per respondre a aquesta agressió i que es limitaràn a "pressionar" empresa per empresa i sector a sector per aconseguir el 16% d'aug0 ment front el 13% que ofereix l'Abril Martorell. L'ombra d'uns nous pactes socials articulats i secrets es doncs evident i constitueix un dels perills principals pels treballadors i treballadores cara a la propera negociació col.lectiva. La nova reglamentació d'aquesta negociació proposada pel govern suposa un greu atemptat a la lliberta sindical, una nova ingerència guvernamental en la lliure negociació i, a la vegada, una autèntica màquina antisindical al negar qualsevol paper a les seccions sindicals.

La situació doncs, és greu. Afrontar-la exigeix un esforç de conjunt de tota la classe. Les mobilitzacions sectorials o empresa per empresa són importants, i el nostre partit les recolzarà incondicionalment. Però aquestes corren el greu perill de véure's condemnades al fracàs davant l.ofensiva conjunta del govern i de la patronal, de la UCD i la CEOE. **Els treballadors i treballadores, oposant-se a qualsevol forma de pacte social han d'aixecar la seva pròpia alternativa front la crisi i l'atur.** Cal una mobilització de conjunt, organitzada untàriament per les Centrals sindicals, per tal de tirar endarrera el decret-llei dels topalls i obligar a la patronal a negociar, partint del plé reconeixement de la llibertat sindical, dels drets de les seccions sindicals i que reculli els punts seguents:

- Augment no inferior al 16%.
- 35.000 ptes. de sou mínim.
- 40 hores a tots els rams i 35 en les sectors en crisi.
- Reconeixement dels drets de les seccions sindicals.
- Manteniment íntegre de la plantilla.

Però als diversos rams i sectors no s'ha d'esperar ni un moment. Cal obligar a la patronal a negociar ara mateix d'una manera articulada, de manera que la força de la classe obrera es pugui expressar obertament als diversos indrets i empresses.

Cal seguir l'exemple dels treballadors de SEAT i del Metall, cal concentrar els esforços de tots els rams i sectors en una sola batalla, evitant la fragmentació de les lluites.

I per tot això, seria suicida una actitud d'espera als resultats de les eleccions, una actitud de pasivitat com la que semblan propiciar ara les direccions d'UGT i CC.OO.

L'única política realment responsable per la classe obrera és aquella que li permet de conquerir les seves reivindicacions, aquella que li permet d'avançar concretament en la seva lluita contra els efectes de la crisi capitalista i contra l'atur. L'experiència ens demostra que això només ha estat possible quan els treballadors i treballadores han sabut organitzar la seva resposta de forma unitària en el millor moment possible, sense esperar ni per un moment els resultats electorals, sense falses treves. Fer això realment, trencar la política de topalls, acabar amb l'atur i assegurar el manteniment del poder adquisitiu dels salaris, és la responsabilitat de les direccions de les centrals sindicals i dels partits obrers majoritaris. Cal doncs, GUANYAR ELS CONVENIS PER GUANYAR LES ELECCIONS.

Impulsar la lluita en aquest sentit i en aquesta direcció es el compromis que, públicament vol assumir avui el nostre partit, la LCR i el conjunt de les seves forces.

2on. Avui la batalla es també més àmplia. El moviment obrer ha de recuperar la seva iniciativa mes enllà de l'estricte terreny econòmic i social. Derrotar la UCD i al conjunt de la dreta, fer impossible la reacció, suposa també donar la batalla fins a la fí al centralisme. I en el cas de Catalunya això exigeix una presa de posició clara respecte del projecte d'Estatut.

La seva aprovació per l'Assemblea de Parlamentaris el passat dia 29 de desembre, còm l'últim dels actes de la seva migrada vida política, acceptant l'escandalós afegit d'en Tarradellas a favor dels interessos de la dreta més reaccionària, ha estat l'exemple darrer dels desastres ocasionats també a Catalunya per la política dita de "consensus".

Aquest afegit supostament "comarcalista" constitueix no només una veritable màquina de guerra contra la classe obrera industrial, sinóm que també actua en sentit contrari als interessos de les comarques i de la pagesia. No es amb mitjans antidemocràtics -donant més valor a uns vots sobre els altres- com es pot véncer el subdesenvolupament. Cal una autentica descentralització, dotant les comarques d'òrgans propis de decisió política i financera en el seu nivell; cal l'institucionalització d'Assemblees Comarcals de regidors i regidores per assumir aquesta tasca.

L'inclusió d'aquest afegit ve doncs a sentenciar un Estatut en el que es nega la sobirania del poble de Catalunya; en el que no es recull ni una sola de les reivindicacions de la classe obrera i el poble i que, endemés, va ser elaborat per la "Comissió dels vint" d'esquena al poble de Catalunya, en el més rigurós dels secrets "consensuals". Acceptant el marc d'una Constitució profundament centralista i antipopular, l'actual projecte d'Estatut situa a la futura Generalitat com un mer apèndix del govern central amb unes competències força reduïdes. **La classe obrera i el poble de Catalunya ha de negar-se a acceptar aquest Estatut que llença per la fi-**

de LCR i altres forces al Palau d'Esports durant la campanya a favor del NO a la Constitució.

nestra les seves reivindicacions i els seus drets nacionals i socials. Disolta juntament amb les Cortes l'Assemblea de Parlamentaris, és l'hora de rectificar el camí. Necessitem un Estatut elaborat democràticament i amb plena sobirania que parteixi realment del nostre dret a l'autodeterminació nacional; un Estatut en el que siguin reconegudes totes les llibertats sense excepció ni retalls, començant per la llibertat sindical; un Estatut en el que siguin presents les reivindicacions i els drets dels treballadors i treballadores, de les dones i de la joventut: un Estatut que es fixi més en la voluntat lliurement expressada del poble de Catalunya que en el "consensus" i la lletra de la Constitució. Un Estatut que, en front del centralisme i la reacció sigui defensat per la via de la mobilització unitària, una mobilització que faci realment impossible els retalls de Madrid. Les nostres "bases per un Estatut Federal" i les esmenes que varem presentar al plenari de senadors i diputats, recullen clarament la mena d'Estatut pel que cal lluitar, l'Estatut pel que lluitem i lluitarem fins a vencer. El nostre partit segeix batallant per que l'elaboració del Estatut es fagi mitjantçant la convocatòria d'eleccions al Parlament.

La batalla per aquest Estatut és inseparable avui del combat contra la Generalitat provisional d'en Tarradellas. Després de la dissolució de les Cortes, en Tarradellas queda totalment orfe de qualsevol mena de control dels seus actes i aquesta Generalitat preautonòmica veu reforçat el seu caràcter presidencialista. Els consellers del PSC i del PSUC resten presoners d'un Consell Executiu incapaç de portar endavant altra política que la que dicta en Suárez des de Madrid per mitjà d'en Tarradellas i en Pujol. El poble de Catalunya no pot restar ni un sol dia més en mans de gent com en Tarradellas, l'Ortinez o en Folchi, en mas de la dreta i l'especulació. Cal tornar a exigir amb força l'immediata dimissió d'en Tarradellas i conseguir que, immediatament després del primer de març es formi un Consell Executiu de les dues forces obreres majoritàries a Catalunya, el PSC i el PSUC, que, amb plena independència de les directives del govern central portin endavant una política plenament conforme amb les reivindicacions de la classe obrera i el poble de Catalunya. Un Consell Executiu que tregui la seva força de la mobilització unitària dels treballadors i treballadores i sigui capaç de retornar l'esperança i l'iniciativa al nostre poble. Un Consell Executiu amb una política que dongui el lloc que li pertoca als sindicats i a la resta d'organitzacions socials sotmetent-se al seu control.

La LCR combatirà a les eleccions generals per aquests objectius: per un Estatut sobirà i al servei dels treballadors, per un Consell Executiu d'unitat de les forces obreres, per una Generalitat democràtica i sobirana. Les tres questions estàn íntimament lligades i sense elles el futur de Catalunya corre el perill de véure's greument compromès per la dreta i el centralisme.

3er. El nou ajornament de les eleccions municipals es més que una maniobra electoral de la UCD cara a les legislatives, encara que aquest aspecte hi sigui també present. L'actual partit del govern intenta de despolititzar al màxim les municipals, convertint-les en una mena de "torna" o de "pedrea" de les generals. Cal doncs afrontar a la vegada els dos aspectes de la política de la burgesia. En primer lloc, front la pervivència d'uns ajuntaments d'origen franquista, majoritàriament reaccionaris i antipopulars, controlats estretament per l'aparell del ministeri de l'interior, cal tornar a plantejar l'exigència de la seva dimissió. **El términi que falta fins la convocatòria efectiva de les eleccions municipals no es pot cobrir amb els actuals consistoris contraris als interessos dels treballadors i treballadores i nius de corrupció i d'especulació.** Cal que la maniobra de la UCD se li giri en contra. Només la dimissió dels actuals ajuntaments i la seva substitució per gestores formades pels partits obrers pot garantir unes eleccions generals amb igualtat d'oportunitats i sense influència dels cacics. Només la desaparició dels ajuntaments franquistes ofereix possibilitats de respecte de les normes de la democràcia a les eleccions. Però es que, endemés, els mesos que resten fins el 3 d'abril son decisius en el terreny de la vida municipal. La paralització dels plans antipopulars, de l'activitat d'uns ajuntaments corruptes esdevé una necessitat per als propers consistoris, cara a fer dels futurs Ajuntaments democràtics un instrument favorable als interessos dels treballadors i treballadores. **Cal doncs que les Associacions de Veïns, els sindicats i la resta d'organitzacions ciutadanes emprenguin d'immediat una ofensiva capaç de fer dimitir aquests ajuntaments, o al menys de paralitzar realment les seves activitats especulatives i contraries als sectors populars.**

Al mateix temps cal definir una alternativa política cara a les mateixes eleccions, una alternativa d'unitat de les forces obreres, una alternativa d'entesa dels treballadors.

El nostre partit, la LCR, està convençut de que a les Municipals cal una política capaç de tornar-nos l'iniciativa, una política favorable a les reivindicacions i necessitats dels treballadors que, al cap i a la fí, constitueixen l'immensa majoria dels habitants dels pobles, viles i ciutats de Catalunya. Una política que defineixi la necessitat d'uns **Ajuntaments democràtics i catalans** que esdevinguin veritables baluards en defensa de totes les llibertats i que rebutgin l'ingerència del poder central en l'organització de la seva pròpia vida i en la gestió de la seva pròpia activitat. Uns **Ajuntaments al servei dels treballadors** que assumint la defensa integral de les reivindicacions de la classe obrera i dels sectors populars actui en contra de qualsevol política d'austeritat a nivell municipal, negant-se a gestionar la crisi dels municipis fruit de la corrupció i de l'especulació. Uns **Ajuntaments oberts a la iniciativa i al control popular** en els que es garanteixin els drets de veto, de control, de revocació, d'iniciativa i de referèndum a tota la població a través de les seves organitzacions representatives (sindicats, AA.VV., etc.) i que respectint escrupulosament la plena autonomia del moviment obrer i popular. Uns **Ajuntaments, en fí, posats al servei de les lluites de la classe treballadora i de la resta de sectors populars.**

Per conseguir tot això cal acabar per sempre més amb el "consensus" i amb la col.laboració oberta o dissimulada amb les forces de la burgesia i de la dreta. **Cal una política d'unitat i de col.laboració entre totes les forces obreres**, CAL UNA POLITICA D'ENTESA DELS TREBALLADORS. D'aquesta manera podrem asegurar que els partits obrers asoleixin la majoria a tots els ajuntaments netejant-los de les restes de franquisme, d'UCDs i de la resta de forces de la dreta.

Des d'avui mateix cal que els partits obrers significatius comencin a discutir i a definir un programa comú d'actuació municipal a nivell de tot Catalunya. Cal que aquest programa s'articuli a les diverses comarques, viles, pobles i ciutats, recollint el ventall més ampli de partits obrers i de lluitadors i lluitadores.

Per cubrir totes aquestes tasques i per forçar als partits obrers majoritaris a acabar amb la divisió i amb els seus acords amb els seus acords amb la burgesia, cal portar una batalla capaç de portar als ajuntaments regidors i regidores obrers i revolucionaris, que fagin de l'unitat dels treballadors i de l'oposició dels pactes i del consens, la senyera de la seva actuació.

El nostre partit cercarà la unitat més amplia possible a les municipals per assolir aquests objectius i, a la vegada, impulsarà dins de les Centrals Sindicals, AA.VV., etc., el més ampli debat cara a la unitat obrera i perque el moviment obrer en el seu conjunt ocupi el lloc privilegiat que li pertoca també en els municipis i en la vida ciutadana.

4rt. L'eix de la batalla política és concentrarà però a les eleccions generals del proper 1er. de Març. Es en elles on es centren les esperances i les espectatives de l'immensa majoria dels treballadors i treballadores, del poble de Catalunya. Es en elles on el més pròxim futur del país es posa en questió. Es doncs la possibilitat, encara que sigui en el terreny electoral i en la mobilització que això suposa, de vèncer la UCD, d'acabar amb la reacció, portant als partits obrers a assumir la responsabilitat única del govern. Això possibilitaria l'inici d'un programa ambiciós de transformacions socials i polítiques profundes (nacionalitzacions, extensió de les llibertats, instauració del control obrer, dret d'autodeterminació...) sota el control dels sindicats, que podrien solucionar la crisi en un sentit favorable als treballadors i obrir el camí al socialisme. Això suposarà també la necessitat d'abordar una reforma substancial de la Constitució per fer-ho possible i per obtenir el reconeixement dels drets de les dones, dels joves i del conjunt de la població.

Res d'això es podrà aconseguir si continua l'anomenada política de "consens"; si el PSOE resta disposat a la col.laboració o a la coalicció amb la UCD al govern; si el PCE prossegueix les seves crides a un govern de concentració amb la burgesia i la dreta. Aquesta política, endemés de no oferir cap sortida a la crisi, tot limitant-se a gestionar-la en profit dels capitalistes, actua també en el sentit d'afavorir una nova victòria electoral de la UCD al desmobilitzar sistemàticament la classe obrera i el poble. Per contra, el nostre partit, la LCR, defensa la necessitat de la UNITAT OBRERA PER VÈNCER LA UCD I PER DERROTAR LA REACCIÓ I EL "GOLPISME". La necessitat urgent de la lluita per totes les reivindicacions i per un govern socialista recolçat per PCE i el PSOE, pels sindicats, sense cap ministre burgès. La necessitat també de que totes les qüestions que la Constitució ha ajornat o retallat es tornin a plantejar: plebiscit entre Monarquia i República, reconeixement del dret d'autodeterminació i de la sobirania nacional, llibertats sense restriccions, drets sindicals sense limitacions, dret al divorci i als anticonceptius i avortament lliures i gratuïts, possibilitat de nacionalitzacions sense indemnitzacions de les empreses en crisi...

La proposta de la LCR en aquest terreny es concreta en els següents eixos de programa:

– NI ATUR, NI TOPALLS, NI PACTE SOCIAL QUE PAGUE LA CRISI EL CAPITAL

Cal desenvolupar una política d'alternatives concretes contra la crisi i la mentida dels "sacrificis compartits" de l'estil dels Pactes de la Moncloa. Una sortida a la crisi favorable a la classe obrera només és possible sobre la base de la satisfacció de les reivindicacions dels treballadors i treballadores, de manera especial assolint l'objectiu de TREBALL PER A TOTHOM.

– AMPLIAR LES LLIBERTATS DEPURAR ELS "GOLPISTES"

No es pot defensar la democràcia fent costat en Martin Villa, la UCD i la legislació dita "antiterrorista". La responsabilitat de l'existencia del terrorisme correspont a la negativa a reconèixer totes les llibertats sense excepció ni limitació. De manera especial cal afrontar la necessitat d'una depuració a fons de l'exèrcit, la policia i el conjunt de l'aparell de l'estat de tots els feixistes, "golpistes" i reaccionaris. Si el terrorisme no es la via per aconseguir-ho, sinó que provoca efectes contraris, l'únic camí és el de l'ampliació de les llibertats, en tots els centres del pais, de manera especial pels funcionaris i els soldats.

– SOBIRANIA PER LES NACIONALITATS. AUTONOMIA PER LES REGIONS

Si quan parlavem de l'Estatut en el punt 2on. reclamàvem la seva elaboració sobirana, això es també vàlid per les altres nacionalitats. En especial cal reclamar el RECONEIXEMENT DEL DRET A L'A TODETERMINACIÓ a la Consti ció, el que suposa el dret a la se ració si així ho desitja una comu tat i com a instrument per assoli lliure unió de tots els pobles en règim federal.

A les regions -autèntics pare pobres de la situació- cal reivindi l'immediat traspàs de totes les co petències que necessiten i la ràp elaboració i aprovació dels Estat que elles vulguin.

– AJUNTAMENTS DEMOCRÀTICS I AL SERVEI DELS TREBALLADORS

Als ajuntaments i cara a les nicipals cal també una polí d'unitat i de classe com la que niem en el punt 3er.

– NI OTAN NI BASES, SOLIDARITAT INTERNACION DELS TREBALLADORS

El poble de Catalunya té una ca experiència de solidaritat in nacionalista, especialment amb pobles de l'America Llatina, en lluita pel reconeixement dels d i llibertats a totes les persones e grades o exiliades. Continuar la ll suposa la negativa a l'entrada OTAN i la retirada de les bases U

– PER LA UNITAT DELS TREBALLADORS. PER UN GOVERN SOCIALISTA I NO BURGÈS

La necessitat de la unitat d classe obrera es un dels trets dis tius del nostre partit. Lluitar pe **unitat sindical** és un dels prin passos, respectant la lliure volu dels afiliats a CC.OO., UGT o altres sindicats. Pero batallar pe unitat dels treballadors és inc patible amb tota col.laboració a qualsevol força de la burgesia. això ens oposem amb quals coalició o col.laboració guve mental amb la UCD o altres par de la burgesia. Per això, de la teixa manera que a Catalunya clamem un Consell Executiu for pel PSC i el PSUC, a escala d'e volem un govern socialista i no gès, d'unitat entre el PCE i el PS

Es sobre aquestes bases que pugnem la necessitat d'un acor més ampli possible de cara a eleccions legislatives. L'hora és bada de fer sentir la veu de l'op ció al consens i als pactes dins parlament, de fer sentir la veu d unitat de la classe obrera.

NI PACTES NI CONSENS, L' QUERRA OBRERA AL PAR MENT.

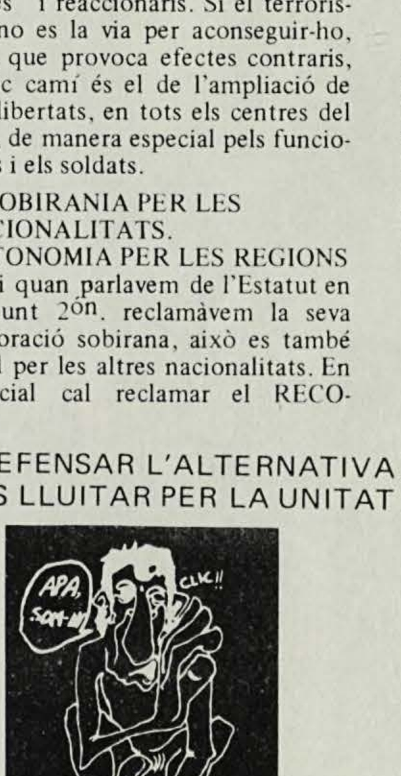
Es per tot això que avui LCR us demana el vostre vot les nostres alternatives son úti eficaces en la construcció sindicats i el seu reforçament, s son també en les lluites quotidia i en els convenis, en molta més encara ho seràn a les Cortes. No tres no tenim una política per a da dia i una altra per a les elecci Demanant-vos el vot busquem a car una alternativa real als pact als consens, una alternativa d'un obrera, una alternativa d'emanc ció nacional i de classe.

Cada vot per la LCR tindrà do una utilitat multiplicada. Cada d'ells servirà per augmentar el p la veu de la classe obrera, de le ves reivindicacions, de les s lluites.

UNITAT PER VÈNCER LA U I ACABAR AMB LA REACCIÓ

Comitè Naciona
Catalunya de la L
(IV Internacio
Gener de 19

DEFENSAR L'ALTERNATIVA DE LA LCR ES LLUITAR PER LA UNITAT OBRERA

COMPANY, COMPANYA, AMIGA, AMIC:

Per la campanya electoral d LCR necesitem el teu ajut. Pot d'interventor/a o d'apoderat/ les taules electorals, o pots col.l rar amb altres feines tècniques ho pots i ho vols fer posat en tacte amb nosaltres, trucant al de telèfon de Barcelona 301.7 o passa per la nostra seu centr carrer Trafalgar 10, 2on, 2a.

Comissió Electoral de la L

GUANYAR ELS CONVENIS PER GUANYAR LES ELECCIONS

El proper dia 6 coincidirán en la ga diferents rams i empreses. quest dia s'inicia la vaga d'assegu-nces a nivell estatal, el ram de la sta de la provincia de Barcelona un atur de 24 hores, amb una ncentració a les 7 del vespre a AISS. El sector de Carnicas te pre-sta la vaga a nivell estatal per el a 6. A SEAT es manté la perspec-va de vaga indefinida el proper dia Respecte a SEAT, la desconvoca-ria dels aturs previstos pel 31 i 1 va fer per part de la Comissió De-eradora en funció principalment que els treballadors no estan dis-osats a realitzar més accions de pus parcial quan es del tot evident e l'unica sortida que avui te el nceni es la VAGA LEGAL INDE-INIDA. Per el dia 1 hi haurá una va negociació amb la patronal, la stura de l'empresa es sobràdament neguda, esperem –i amb això po-rem tot el nostre esforç– que per rt del PSUC i del PSC es mantin-i l'acció a iniciar el dia 5 i que no mposin els criteris de "treva elec-ral" en perjuici del conveni. A Maquinista el dia 31 es va realit-r una tancada de 6 hores a l'inte-r de la fabrica, a Faessa estan fent cions intermitents i a les fabriques és importants de Barcelona es rea-zen aturs i accions de diferent pus. Al ram de Banca han decidit mbé 5 dies de vaga que es realit-ran els dies 3-5-7-8-12-13-14 de brer, amb diverses accions i con-ntracions.

OINCIDIR EL DIA 6 AMB UNA ANIFESTACIO UNITARIA.

Fa uns dies Julian Ariza decla-ba a M. Diario que la tactica que pulsaba la direcció de CC.OO. nsisteix en impedir la coinciden-a de les vagues en unes mateixes tas, mitjantsant el seu "escalo-ment". Aixi es pot resumir avui ina es l'actitut de les direccions dicals, que significa en els fets l'aceptació dels topalls salarials del govern, la reducció del poder adqui-sitiu, no lluitar per més llocs de tre-ball i pels drets sindicals.

La gran quantitat d'accions va-guistiques esta exigint a crits malgrat tot que la direcció de CC.OO i d'UGT a Catalunya cumpleixin amb la seva responsabilitat i convoquin una acció de vaga general que pugui desbloqueixar la situació actual en la que es troba la negociació col.lec-tiva, a causa del decret i l'intransi-gencia patronal. En aquest sentit l'esforç de la LCR i de tots els sindi-calistes conscients ha d'anar orientat aquest dia en dues direccions: Pre-sionar desde tots els rams, desde totes les fabriques, per que aquesta acció general es convoqui, prenent ressolucions en els diferents assem-bleas de treballadors i d'afiliats en aquest sentit. En segon lloc es trac-ta de conseguir unaMANIFESTACIO UNITARIA DE TOTS ELS RAMS I EMPRESES EN LLUITA PEL DIA 6. Per això en les diferents a-ssemblees previstes s'hauria de pen-dre la ressolució de coincidir a les 7 de la tarda del dia 6 devant de l'AISS Pero no unicament en aquesta situa-ció ens estem jugant aquests punts, sino que el guanyar les eleccions pels treballadors, el VENCER A LA UCD! a les generals i a las municipals, també pasa avui per GUANYAR ELS CONVENIS !. Es evident que un fracás dels sindicats (i dels partits que avui hi tenem més influencia com el PSUC i el PSC, que s'oposen a cualsevol mena d'accions coordi-nades) a l'unic que conduiria es, en el millor dels cassos, a augmentar l'abstenció entre els treballadors, amb el consiguient benefici per l'UCD i la dreta, per aixo també avui hem de GUANYAR ELS CON-VENIS PER DESPRES VENCER A LA UCD !.

Josep Borras.

nvía al c/ Trafalgar 10, 2on. 2a, BARCELONA 12, questa tarja:

] Vull prendre contacte amb la LCR.
] Vull rebre més informació sobre les seves activitats.
] Vull col.laborar en la difussió de la propaganda de la LCR. (1)

om i cognoms ....
dad .... sexe .... professió .... sindicat ....
arrer .... no. .... pis ....,
iutat .... districte postal ....
omarca .... Telèfon ....

) Ratlla el que t'interessi fer.

Programa municipal de la LCR referent a Jubilats i Pensionistes per L'Hospitalet

Una desena parta de les persones que viuen a la nostra ciutat son jubi-lats (treballadors que han complert els 65 anys) o pensionistes (treba-lladors relinquits per malalties o accidents laborals): la seva condició és sens dubte la més marginal i la més difícil. Malgrat que han donat la seva vida al treball, han conegut el cercle infernal del preu fet, del "pluriempleo", les hores extres, les pitjors condicions de treball i l'opressió radical que ha imposat el capitalisme de la mà del franquisme, malgrat tot, aquestes persones que *pertanyen al món del treball* no tenen:

– Un salari digne: el terme mig entre els que guanyen més i els que guanyen menys es d'unes *cinc mil pessetes*, mentres que prop de vint mil d'ells gairebé no cobren res.

– Gaudeixen dels *nivells mí-nims* energètics guarantits, així com de possibilitats assistencials míni-mes, i no diguem de residències i llocs dedicats a la seva atenció.

– Viuen sota els prejudicis que contra els jubilats i els pensionistes ha creat la societat burgesa, quan una persona no treballa o no gua-nya diners ja se la considera com inútil i se la margina.

– La situació dels jubilats i pen-sionistes actualment insostenible i necessària de canvis profunds, que són (a totes les escales) *possibles i necessaris*.

– Estem disposats a *lluitar* amb tots els demés partits i amb tots els sindicats i AA.VV. per avançar uni-tàriament, en aquest punt la divisió del moviment obrer i popular es to-talment injustificable.

1. Els *capitalistes i el seu estat* es desentenen dels treballadors quan ja no li son productius: exigim que desde l'ajuntament i desde tots els llocs es lluiti decididament per aconseguir per ells el *salari mínim interprofesional*. I que aquest s'ajus-ti tantes vegades com sigui necessari a l'augment del cost de la vida. L'únic requisit per cobrar aquest salari ha d'ésser el no tenir grans propietats ni una renda superior.

2. Les inversions de l'estat en relació a aquest sector de la societat són quasi inexistents. Un plà Gerontolò-gic Nacional desenrotllat a l'any 1975 va ser arxivat... Tenim d'exigir el desenvolupament d'un *Pla Nacio-nal de Serveis Gerontològics* que posi a la altura de les exigències ac-tuals una *xarxa de residències, d'hospitals, llars, etc.*, sota el *control* dels moviments del jubilats i pensio-nistes i delssindicats.

A L'Hospitalet el nou ajuntament amb el recolzament de totes les en-titats obreres i ciutadanes haurà de *lluitar* per aquest pla i establir a la mida de les seves possibilitats un *pla local* d'ajut als jubilats i pensionis-tes. Per això no tindrà que dubtar en promoure un debat entre la pobla-ció i proposar a aquesta la seva col.laboració.

El lema podria ser: *ni un jubilat i pensionista sense recolzament ciu-tadà.*

3. Aquesta campanya ha de signifi-car una *àmplia educació ciutadana* sobre aquesta qüestió que no per-meti més actituds que facilitin la marginació i les crueltats més injus-tificables. Per això l'ajuntament posarà tots els seus medis sense en-trebancs. Municipalitzarà els locals que siguin necessaris encara que tin-gui d'exigir subvencions a l'estat, pro-mocionarà les vocalies, els viatges, trobades, etc. que siguin proposats desde el moviment de jubilats i pen-sionistes. Es clar que l'ajuntament que sigui elegit ha de recolzar incon-dicionalment aquest moviment.

4. Per aquests objectius és fona-mental que:

a/ Els sindicats obrers donin més importància a la qüestió dels jubilats i pensionistes.

b/ L'enfortiment de les vocalies i dels grups a les llars.

c/ La creació d'equips de perso-nes especialitzades i de voluntaris per promoure un ampli servei de ajut i col.laboració, exigint a la Ge-neralitat el seu compromís.

d/ La creació de *centres cultu-rals oberts a tots*, al servei dels jubi-lats i pensionistes, la democratitza-ció radical de la Llar de la Florida, el desenvolupament d'activitats que creïn un ambient de confraternitat entre ells.

La LCR considera que el desen-volupament detallat d'un Pla al ser-vei dels jubilats i pensionistes de L'Hospitalet ha d'ésser portat per la Coordinadora en col.laboració amb els sindicats i els partits. Per això emplaçem que per les municipals aquest Pla sigui prèviament acordat per lluitar després *tots junts* per aconseguir-lo.(...)

La LCR recolzarà totes les pro-postes de la Coordinadora de jubi-lats i pensionistes. Lluitarà pel seu enfortiment i unitat, per que els sin-dicats es preocupin molt més. Les defensarà per que estiguin presents als òrgans rectors de l'ajuntament, de la Seguretat Social, etc...

La LCR demana abans de res que els jubilats i pensionistes lluitin per la seva causa que és la nostra. Perque votin per qui millor els defensi... Està disposta a demostrar que en la mida de les seves possibilitats, sigui dintre o fora de l'Ajuntament, serà el qui posi més voluntat en fer-ho.

Comitè Local de L'Hospitalet de la LCR

Darrera hora

Un militant d'ERC metrallat i mort a Barcelona

LES CONCRECIONS DE LA LLEI ANTITERRORISTA

La notícia ha aparegut als diaris, però de manera confusa: ni una fo-to, ni claredat sobre el cas amb si-lenci per part d'ERC, no podia competir amb l'actualitat electoral. Els fets però són aquí: Martí Marco fou metrallat dins d'un cotxe de la "policia nacional", i mentres ago-nitzava, i sense cap ordre judicial (la llei Antiterrorista mana) es regirava la seva casa sense trobar-hi res.

Heus aquí una primera concreció ben propera a nosaltres, de còm és interpretada i aplicada la Llei vota-da per a "defensar la democràcia". Els que la varem denunciar tot dient que seria aplicada de manera indis-criminada contra qualsevol persona degut a que tots els criteris restaven en mans de la policia, varem ser acusats de tremendistes. Ara en te-nim la primera prova, de quí tenia raó: donar carta anca a les FOP equival, per a les forces obreres i populars, a tirar-se pedres al seu terrat. "L'Esquerra", que va votar afirmativament a la Llei Antiterro-rista al Parlament, faria bé de meditar-ho...

Però ara, aquesta mort no pot restar desapercebuda. En aquest sentit, la nota feta pública per la taula d'organitzacions juvenils con-vocada per les Joventuts d'ERC és una primera resposta. Cal seguir lluitant per aclarir les responsabi-litats que es desprenguin i per l'abo-lició de la Llei Antiterrorista.

P.R.

Universitat: L'escalada feixista

El divendres 26 mentres els "Guerrilleros de Cristo Rey" entrà-ven a sang i foc a la facultad de Dret de la Complutense de Madrid, els seus homònims barcelonins del FNJ (Frente Nacional de la Juven-tud, organització que té els seus lo-cals a Via Laietana, davant l'ex-CNS –potser per allò de la nostàlgia–) cobrien les parets de l'Autònoma de Bellaterra amb pintades al.lucinants de la més pura demagògia nazi: "con las tripas del último burgués colga-remos al último comunista", "dis-para con nosotros contra el marxis-mo reaccionario", "no a las urnas", etc. El dilluns 29 es produien ame-naces a Dret i Enginyers de la Cen-tral de Barcelona, mentres els "Gue-rrilleros" entràven a sac a la Univer-sitat de Sevilla i "Fuerza Joven" –branca juvenil de "Fuerza Nueva"– arrencava cartells i agredia a la d'Oviedo. Paral.lelament, Barcelona es despertava amb les seves parets empastifades de pintades del "Partit Nacional-Socialista Català" (PNSC) amb l'àguila imperial i la creu ga-mada.

Sembla fora de dubte que assis-tim a una veritable escalada de l'ex-trema dreta més ultra cara a les eleccions de l'1 de Març que es con-centra a les universitats, àmbit en el que esperen trobar –com als anys 30 a Europa o al Xile d'Allende– una basse de masses contra la classe treballadora, o, si més no, crear el pànic i la passivitat.

La dreta més cavernícola, però, i sobretot els seus cadells, acostumen a ser tant primitius al pensar com primaris es seus mètodes, i, per si en dubtàven, s'han trobat la respos-ta que es mereixien: el mateix dilluns, els estudiants de l'Autòno-ma es reuneixen en assemblea i acor-den esborrar immediatament les pintades, procedir a l'identificació dels provocadors i preparar noves accions pel dia següent (nova assem-blea, manifestació...).

A la Central s'organitzà un acte el dimarts sota el lema de "No al feixisme a la Universitat"; a Madrid, milers d'estudiants es manifestaren pel legendari carrer Princesa fins el Govern Civil, contra el feixisme, de-manant la disolució de la "Asocia-ción de Estudiantes de Derecho" –encubridora dels feixistes– i la di-missió del rector de la Complutense; manifestació que fou disolta per la policia. Les millors tradicions del moviment estudiantil tornaven a recuperar-se...

Efectivament, *aquest és el camí*: cap mena de concessió falsament democràtica del tipus "tothom té dret a expresar-se" (ja hem vist prou bé quins són els seus "argu-ments"). Cap il.lusió tampoc en la "legalitat universitària": contra els mètodes feixistes no s'hi valen els legalismes (legalisme que, per exem-ple a l'Autònoma, estàven entretin-guts, mentres les rates actuaven, en expedientar els estudiants que ha-vien ensorrat les horribles escultures col.locades per decret al mig del campus). Cap temor de "caure en la provocació que ens llencen", sinó en els efectes de la passivitat, que no fan més que enfortir-los.

Només es pot impedir la repetició d'aquests fets d'una manera: amb *l'acció decidida i unitària dels estu-diants*, amb la creació d'un veritable *front antifeixista* que no deixi cap escletxa a la peste parda, i que ser-veixi d'exemple i d'estímul a l'acció conjunta que, protagonitzada pels partits i sindicats obrers, faria falta a nivell més general. Cal no oblidar que les universitats no són més que el laboratori de les tàctiques terro-ristes de l'ultradreta. A la vegada cal exigir rotundament la il.legalització de totes les bandes feixistes, FNS, CEDADE, Fuerza Nueva, etc., orga-nitzacions paramilitars que són una constant amenaça a les llibertats.

UNES CANDIDATURES D'UNITAT, DE CLASSE, PER A VENCER

Comencem en aquest número de "DEMA" la presentació de les candidatures de la LCR a les diverses circunscripcions de Catalunya.

BARCELONA

CONGRESO DE LOS DIPUTADOS

Nº. 1

PAU PONS SAGRERA

Natural de Barcelona, 28 anys, vidu, treballador de l'ensenyament.

Entra a la Universitat al 1967 on estudia Econòmiques i Periodisme, prenent part al moviment estudiantil com a subdelegat de facultat del SDEUB; líder destacat del moviment del 68 i de la fundació de comités de curs. Es detingut i processat dos cops per aquestes activitats. El 1971 passa a la clandestinitat i participa a la fundació de la LCR, de la que serà dirigent fins l'actualitat.

Va encarregar-se de les primeres activitats públiques del partit a l'època de la "tolerància" (1976) i va defensar l'esmena de la LCR a la totalitat del Projecte d'Estatut davant l'Assemblea de Parlamentaris.

Nº. 2

MARIO SALAS TREJO

Natural de València, 30 anys, casat, paleta.

Detingut i torturat el 1972, altre cop el 1974 i també el 1976.
El 1974 treballa a l'INP i participa en la primera vaga de funcionaris d'aquest organisme. El mateix any ingressa a la OICE, de la que serà dirigent.

Acomiadat de l'INP, passa a treballar a la construcció. El mateix any ingressa a CC.OO. i passa a militar a la LCR. Juga un paper destacat a les vagues de la construcció del 76 on serà un del líders més coneguts de l'assemblea de delegats.

El 1977 i el 1978 ha estat membre de les Comissions deliberadores del Convenio Provincial de la Construcció de Barcelona, jugat un destacat paper en la direcció de les vagues.

L'any 1977 és escollit membre del Secretariat de la Unió Local de Badalona de CC.OO., càrrec que encara assumeix. El 1978 és elegit membre del Consell Nacional i de la Comissió Executiva de la CONC, en el 1er. Congrés del Sindicat.

Membre del Comitè Central de la LCR, i de la Secretaria Sindical de Catalunya. Serà el cap de la llista de Badalona a les properes eleccions municipals.

Nº. 3

MONTSERRAT CERVERA RODÓN

Natural de Barcelona, 29 anys, casada, treballadora de l'ensenyament, afiliada a CC.OO. i membre de la Coordinadora Feminista.

Militant d'A.U.S. (agrupació d'universitaris socialistes) i membre del SDEUB en el periode 66-68. Militant dels "Estudiants Marxistes-Leninistes" fins la seva desaparició.

Ingressa al primer moment a la LCR (1971), ha treballat al sector estudiant, al moviment de barris, i al feminista. Actualment és membre del C.C. i responsable del treball feminista del partit.

Fou detinguda i empresonada des de 1973 fins 1976.

Nº. 4

MIQUEL GARRIGA GÓMEZ

58 anys, casat i amb dos fills. Fill de treballador operador de cine afiliat al sindicat d'espectacles d'UGT. Interrumpits els seus estudis per la guerra civil, va fer música (piano i composició) i s'afilià al Sindical Musical "Hispania", adherit a la UGT

Voluntari de l'Exèrcit Republicà el setembre de 1938, pertany a les Joventuts Socialistes. Presoner 9 mesos al camp de concentració del Seminari de Lleida. Emigrant després de la guerra, treballa de músic a l'Orient Mitjà (Líban, Irak, Siria, Jordània, Irán) del 56 al 68, any en que torna al país i passa a treballar d'administratiu.

El 1977 s'afilia de nou a la UGT. Després d'impulsar-lo, és secretari General del Sindicat Local d'Oficines i Despatxos d'UGT i membre del Comitè de la Unió Local de Barcelona. Desenvolupa també altres càrrecs a nivell nacional i estatal del mateix sindicat: Secretari d'Organització del Sindicat Estatal de Treballadors d'Oficines, Secretari de Premsa i Propaganda de la Federació Estatal de Treballadors d'Assegurances i Oficines.

Es independent.

Nº. 5

CARMEN CARMONA PASCUAL

Candidata de les JOVENTUTS COMUNISTES REVOLUCIONÀRIES (JCR), 19 anys, aturada. Estudiant de Dret, ha tingut una participació destacada en el moviment ciutadà de Cerdanyola.

Militant d'aquesta organització juvenil des del 1976, actualment és membre del Comitè Nacional de Catalunya de les JCR.

GIRONA

CONGRESO DE LOS DIPUTADOS

Nº 1

FRANCESC TUBAU SUBIRA

De 28 anys d'edat, solter, natural de l'Escala, ex-pres polític condemnat a set anys de pressó pel franquisme, administratiu.

Afiliat a les CC.OO. ha estat un dels impulsors de la nova época legal de la Confederació Sindical a les terres gironines, com a membre del Secretariat de CC.OO. del Alt Empordà.

Membre de l'Asociació de Veins de l'Escala, integrant de la seva Junta, milita al Grup de Defensa dels Aiguamolls del Empordà i ha participat en diverses activitats relacionades amb la defensa del patrimoni naturla i artistic-arquitectònic de les comarques veïnes.

A les elecciones del 15-J candidat pel Front per la Unitat dels Treballadors (FUT).

Nº 2

ROSA BLANC ROS

Natural de Basell, Lleida, 31 anys. Licenciada en Filosofia i Lletres, professora agregada d'Institut.

Militant de la LCR des del 75, és candidata a les elecciones del 15-J per la provincia de Girona. Membre de les CC.OO. d'ensenyament, forma part del secretariat de CC.OO. amb la responsabilitat de la secretaria de la dona.

TARRAGONA

CONGRESO DE LOS DIPUTADOS

Nº 1

FRANSESC GASSO HERNANDEZ

28 anys, casat, amb 1 fill, natural de Tortosa i treballador de Sanitat, a la residència de la S.S. de Tarragona.

Membre de les CC.OO. del ram, participa a la coordinadora Estatal de sanitat i és militant de la LCR des del 1975. Anteriorment havia exercit el càrrec de Secretari General del ram al sindicat de CC.OO.

Nº 2

JOAQUIM BERENGUER CLARIA

33 anys, casat i amb 1 fill, professional de l'ensenyament.

Delegat del SDEUB, entra a la LCR en 1973. Abans, el 1969 és detingut i compleix 3 anys de presó.

Participa al moviment de PNNs entre 1974 i 1977 (PNNs d'Institut).

Actualment és ensenyant al INEM de Valls i està afiliat a les CC.OO. del sector.

ALGUNES DADES ESTADISTIQUES DE LES NOSTRES CANDIDATURES

El 40% son dirigents sindic (22 dels noms, 17 de CC.OO., 5 UGT)

Un 30% foren també candid el 15-J també un 30% forman p de la direcció central o nacional partit.

l'edad mitja dels candidats candidates de la LCR es de 29 an mentre que la dels membre de JCR es de 20 anys.

El 38,4% dels noms son done

14 dels candidats i cantida seran primero o segons en las llis de la LCR a les municipals.

El 60% son habitants de Bar lona i el 40% de diverses comarqu

Un 30% s'expresen millor catalá, 15 ho fan amb molta dific tat i a 8 els hi es indiferent expres se en catala o en castellá.

la distribució de la candidat segons rams o sectors es la segu Ensenyament 9, Metall 8, Sanitat Banca 5, Construcció 4, Arts G fiques 4, Assegurançes i Oficines

Un 14% dels noms de les llis corresponden a membres de la J

Com una dada anecdotica, asenyalar que 17 son pares o ma d'un total de 24 nens o nenes.

LLEIDA

CONGRESO DE LOS DIPUTADOS

Nº 1

JOAQUIM NIETO SAINZ

Casat, 23 anys, natural de Mend (Nabarra), paleta. -

Integrat a ETA (VI) desde 19 participa a la vaga general de P plona el 73. En 1974 es traslad Catalunya, on entra a treballar Construcció y s'afilia a CC.OO. una participació destacada a la del poligon Seat-Martorell a 19 es detingut per la guardia civi desembre d'aquest any a causa d seva participació a la vaga gen del Baix del 5 de desembre. Parti a las vages de la construcció d'a i juliol de 1975 en calitat de diri de les CC.OO. del ram. A la general del ram de febrer-març 1976 ocupa un lloc destacat l'assemblea de delegats d'obra centralitza l'acció. Participa en tasques de la direcció de CC.OO. la seva partida al servi militar 1977. Fou delegat a la primera As blea de CC.OO. (Barcelona) e que es va decidir la seva constit en sindicat. Es membre del Co Central de la LCR.

Nº 2

LLUISA MAESO GARCIA

Natural de l'Hospitalet, 25 soltera, treballadora d'aliment

Militant feminista, ha contribu darrers anys al impuls y la coor ció del treball feminista en el s moviment obrer, particularmen l'integració de les reivindicacio la dona treballadora dins de les taformes generals.